

Lieve vrienden,

Beste kameraden,

Hartelijk welkom op ons 1 meifeest. Het doet me veel plezier om jullie hier vandaag te mogen verwelkomen, onder een stralende zon.

Het is voor mij de eerste keer dat ik hier speech en niet in Molenbeek, waar we de afgelopen decennia verzamelden voor we met de stoet de straat op trokken.

Deze stad evolueert voortdurend, en ons feest verandert mee. We zitten ondertussen aan de 20ste editie van ons **One May festival**, en ik ben dat ook heel blij dat de trekkers van toen – Inge, Raf en vele anderen- er vandaag ook bij zijn.

En weet dat vele onder jullie hier zijn voor de gezelligheid, om vrienden te ontmoeten en pintjes te drinken, maar we mogen nooit vergeten dat 1 mei naast een feestdag ook een **strijddag** is.

Een dag waarop we zowel achteruit- als vooruitkijken, én ook een keertje heel diep in de spiegel.

Ik voel heel hard dat we **op een keerpunt in de geschiedenis** staan, en dat geldt zowel voor de **wereld** als voor deze **stad**.

Die wereld staat in brand. Het internationale toneel wordt beheerst door de grillen van Trump, er wordt geflirt met een nieuwe wereldoorlog, mensenrechten worden op grote schaal geschonden.

We staan op een keerpunt. Hoe gaan we onze bevolking beschermen in een wereld in die zot draait? Want laten we ons geen illusies maken, er zijn ook heel wat mensen of bedrijven die profiteren van deze wereldcrisis, en het als een handig excuus gebruiken om woekerwinsten te maken op defensie of energie en - en *passant* - om sociale verworven rechten af te bouwen en de ongelijkheid in onze samenleving te vergroten.

Niet met ons. Niet met Vooruit. Ik ben heel erg blij dat Frank en Rob elke dag zwaar boven hun gewicht vechten in de federale regering, in vaak erg moeilijke omstandigheden, **zodat deze wereldcrisis geen sociale crisis wordt in België.**

Onze voorzitter Conner Rousseau neemt steeds meer ruimte in op het Europese toneel - daarin zeer goed ondersteund door zijn internationaal secretaris Pascal Smet - en dat is heel hard nodig. **Als Europa als continent wil overleven**, moet het een grote versnelling hoger schakelen, met één stem spreken, **investeren in** veel grotere onafhankelijkheid op het vlak van **energie en industrie**, en er te gelijk voor zorgen dat niemand uit de boot valt. En dat laatste is cruciaal, want **iedereen moet mee. Iedereen.**

We staan op een keerpunt in de geschiedenis.

We staan ook op een keerpunt in Brussel. Onze stad, van geboorte of uit keuze, uit overtuiging.

De afgelopen 20 jaar zijn er in Brussel enorme stappen vooruit gezet. De stad is geëvolueerd van een stad op maat van auto's naar **een stad op maat van mensen**. Met de wijkcontracten werd er enorm veel geïnvesteerd in de 'moeilijkere wijken'.

Tal van gebouwen werden opgeknapt en kregen een nieuw leven, de openbare ruimte transformeerde en er kwamen ook voortdurend meer mensen in Brussel wonen. Er groeide ook **een echt Brussel-gevoel**, het beseft dat we niet de zelfde achtergrond of taal moesten delen om samen een trotste sterke gemeenschap te vormen. **Vooruit heeft in deze evolutie een cruciale, trekkende rol gespeeld.**

Zonder vooruit was er geen voetgangerszone in het centrum, geen fietspaden op de kleine Brusselse ring en zoveel meer

Er is veel gebeurd, maar we zijn er nog niet: op het vlak van netheid, veiligheid, armoede en klimaat lopen we achter en zijn de uitdagingen enorm.

We staan op een keerpunt, want in plaats van deze uitdagingen grondig aan te pakken, verschuift de aandacht de laatste tijd terug naar **zaken waarvan ik dacht dat ze tot het verleden behoorden**: de verdeeldheid tussen Nederlandstaligen en Franstaligen die weer wordt opgepookt, vooruitgang die wordt teruggeschroefd - **we gaan van Brussel echt niet terug een autostad maken, niet met ons** - en het politieke discours dat overheerst lijkt vooral garen te spinnen uit Brusselaars tegen elkaar opzetten in plaats van te verenigen. Steeds minder nuance, steeds meer verdraaiingen van de feiten. **Steeds meer zij, steeds minder wij.**

Hoe moeten we ons daar tegen wapenen? Ik heb maar 1 advies;

If they go low, we go high.

We moeten vooral **blijven doen wat we al jaren doen: goed besturen**. Ons bezig houden met de echte problemen, en ons niet verliezen in politieke spelletjes. Keihard werken. Stenen in de rivier verleggen. De schoonheid en kracht van Brussel blijven zien en in de verf zetten! Zorgen dat mensen zich kunnen ontplooien tot de beste versie van zichzelf! Geloven in kinderen en jongeren en hun toekomst veiligstellen!

Zorgen dat de mensen die de stad doen draaien – de verpleegsters, de leerkrachten, de vuilnisophalers - in Brussel kunnen blijven wonen! (In betaalbare woningen!)

Zorgen dat eindelijk ondergrondse containers komen in deze stad. Dat de stationsbuurten wijken worden waar je wil wonen en blijven hangen, in plaats van snel snel te passeren. Zorgen dat deze stad klaar is voor de toekomst en mensen niet verstikken of verdrinken bij hitte of overstroming. Zorgen voor meer parken, meer speelruimte, overal bomen, minder vliegverkeer in onze meest dichtstbevolkte wijken. Zorgen dat niemand uit de boot valt. Zorgen dat de stad leefbaar en voor iedereen. We laten niemand achter!

En dus aan alle vrijwilligers, sympathisanten, medewerkers en mandatarissen hier aanwezig:

Laat jullie niet ontmoedigen. Jullie inzet, jullie harde werk is meer dan ooit noodzakelijk. Blijf de schoonheid en de mogelijkheden van Brussel zien. We staan op een keerpunt. Het is nog nooit zo belangrijk geweest om te blijven strijden.

Ik wens jullie een fantastische 1ste mei. Geniet van de zon, de muziek en het gezelschap.

En vergeet niet: Rood is troef!